

A MISZÍNHÁZUNK

IFJÚSÁGI SZINDARABOK GYŰJTEMÉNYE.

1 szám.

PÁRBAJ

MISZTIKUS DRÁMA.

1 felvonásban

DON BOSCO NYOMDA, RÁKOSPALOTA.

A DON BOSCO NYOMDA KIADÁSÁBAN
MEGJELENT ÉS KAPHATÓ:

A MI SZÍNHÁZUNK

Ifjúsági szindarabok gyűjteménye.

ELSŐ FÜZET:

P Á R B A J

Misztikus dráma egy felvonásban.

Az őrangyal és a sátán megrázó küzdelme
egy kárhozatába induló ember lelkéért.

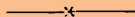

MÁSODIK FÜZET:

A PÓRULJÁRT KÍSÉRTET

Vigjáték egy felvonásban.

Két különböző jellemű tanító nevelőül ajánlkozik.
Az egyik nagy tudású ugyan, de túlszerény és félszeg,
a másik fölületes műveltségű, de nagyhangú, dicsekvő.
A nevetetően mulatságos események végén aztán
mindketten elnyerik méltó jutalmukat.

A MI SZÍNHÁZUNK

IFJÚSÁGI SZINDARABOK GYŰJTEMÉNYE.

Első füzet

PÁRBAJ

SZALÉZI MŰVEK

PÁRBAJ
MISZTIKUS DRÁMA EGY
FELVONÁSBAN

DON BOSCO NYOMDA
RÁKOSPALOTA

SZEMÉLYEK.

ANGYAL
SÁTÁN
EMBER

SZÍN.

A Szűzanya kápolnája. A hátsó falon kinyitható ablak, alatta pad. Balra bezárt ajtó, jobbra ives oszlopok, azok mögött az oltár, előtte korlát. Örökmécses.

IDŐ.

Viharos éjtszaka. Villámlik, mennydörög. A zápor paskolása is hallatszik.

I. JELENET.

(ANGYAL)

(A függöny felgördülésekor üres a szín. Távoli karének hangja összevegyül a dörgés, esőzuhogás hangjával).

ANGYAL (*oltár mögül előjön, tekintete komoly, bánatos; karját keresztbe teszi mellén, fejét meghajtja az oltár előtt, egészen előre lépked. Itt égre emeli szemét s így marad elmerengve egy percig. Ének és vihar elhallgat*). — Oh Uram Istenem! Hálát adok Neked a Te szent kegyelmedért, hogy meghallgattad könyörgésemet és őrzőangyalává tettél egy értékes emberi léleknek. Azon a szép napon, amelyen az a tiszta lélek ártatlan kisedeként e világra jött, így szóltál hozzám: „Állj melléje, őrizd és vezérelj lépéseit egész életén át és végül, ha bevégezte földi pályafutását, hozd vissza lelkét Hozzám, Teremtőjéhez győztesen és tisztán, mert szentjeim seregében akarom látni egykor!” Te tudod, örökkévaló Uram Istenem, hogy milyen nagy örömmel szálltam le a földre és milyen híven teljesítettem kötelessé-

gemet. Oh, milyen édes öröm töltött el, mikor trónusod elé helyeztem első imádságát! És mikor oltárod elé vezettem őt, hogy Szent testeddel tápláld, mintha nemes irigység szállta volna meg szívemet. Szívesen elcseréltem volna akkor vele hófehér kötösömet és a homlokomat övező égi sugarat. Bocsásd meg, Uram, ezt a szent hevületből fakadó érzésemet! Oh ember! Te sokkal jobban érzed Teremtőd szeretetét, mint én, és mégis! (*villámlik, halkan dörög*) Most elveszítelek! Gonosz barátaid a bűn lejtőjére juttattak. Az erény gyönyörű virágait, amiket gondos kezek ültettek lelkedbe, a sátán és gaz cimborái kitépték onnan. Mindennek betetőzéséül pedig most, ebben a borzalmasan gyászos órában ide csábítja a sátán, hogy a Boldogságos Szűz kápolnáját . . . oh, nem is merem kimondani . . . Oh Uram, ne engedd! Adj erőt neki, hogy legyőzhesse a kísértést! (*átmegy a szín jobboldalára*). — (*Erős villámlás és dörgés. — A háttérben lángok között megjelenik a Sátán*).

II. JELENET.

(*Előbbi és SÁTÁN*).

SÁTÁN (*pokoli kacagással*). — Hahaha! Megelőztél, gyors szárnyú hajdani testvérem! Láttalak leszállni az égből, tudtam jól, hogy ide igyekszel, hát én is neki rugaszkodtam. Amint láthatod, az én öreg csontjaim is bírják még az iramot. Bajos dolog ver-

senyezni velem. Tanácsolom is: eredj vissza égi hazádba, mert itt úgyis vesztett ügyed van!

ANGYAL. — Gondolod?

SÁTÁN. — Egész bizonyosan tudom! Egyik legkitűnőbb üzletemet fogom itt ma nyélbeütni.

ANGYAL. — Ne bízd el magad túlságosan!

SÁTÁN. — Tehetem! Az én módszerem holtbizonyos. Akkor ragadom meg a kiszemelt lelket, amikor a legnagyobb biztonságban érzi magát, a templomban, imádsága közben. Mialatt az Üdvözlégyet mondja, egy-egy jó gondolatot sűgök a fülébe.

ANGYAL. — Te . . . ? Jó gondolatot?

SÁTÁN. — Igenis, én! Persze az én szempontomból jó az a gondolat. Tudod, kedves hajdani testvérem, neked elárulom, hogy a templomjáró emberek soraiban is van ám egy-egy meghítt barátom! Annak aztán a fülébe sűgök néhány szót és az híven továbbadja a szomszédjának, az megint tovább és így percek alatt tönkre teszem az áhítatos hangulatot. Oh, értem én a módját! Sokszor elég egy tüsszenítés, egy leejtett ernyő vagy bot, egy szék megmozdítása és én már győztem. Úgy ám! Nagy mester vagyok én az ilyen fogásokban. Például, ezt hallgasd meg! A szertartás mélységesen megindította a szíveket, az ének fölragadja lelküket a te hazádba, akkor én hirtelenül hamis hangot énekeltetek valakivel. Kész a botrány és én vígan aratok. Vagy például valamelyik aranyszájú hitszónok gyűjtő hatású szavaival el akarná rontani üzletemet, én az egyik hallgatóra édes álmod bocsájtok. Áldozatom elkezd hortyogni. Ez újra tiszta siker nekem. Bu-

sásan kiérdemeltem aznapi béremet. Na látod! Remélem, a hallottak után már nem csodálkozol rajtam, hogy én is a templomban vagyok. Én mindenütt tudok dolgozni. (*villámlik, halkan dörög*).

ANGYAL. — De mit keresel itt most? Éjjel! Hiszen egyetlen imádkozó ember sincs itt! Ha már mindenképen jámbor ájtatoskodókra szereted kivetni a hálódat, miért nem még inkább a nagy templomba? Annak a kórusán éppen most zengik a barátok éjjeli zsolozsmájukat.

SÁTÁN. — Hahaha! Sohase hittem volna, hogy ilyen ravasz róka vagy! Te tudod a legjobban, kedves angyalkám, hogy miért jöttem ide. És én is tudom, te miért vagy itt! Haha! Menjek a barátokhoz! Jó helyre küldesz! Azoknak kitűnő szimatjuk van, rögtön megérik, ha közjük megyek. Addig-addig kutatnak utánam, míg csak föl nem fedeznek. az egyik sarokban, ahol meglapulva leskelődöm. Akkor aztán, ha gyorsan kereket nem oldok, hát úgy meg-rakják a hátamat, hogy jobban se kell! (*megtapogatja a hátát*). Köszönöm a jó tanácsodat, de nem szeretem azokat az urakat! Valamikor régen én is abba a csoportba tartoztam, amelyet Lucifer Őfelsége a barátok megkísértésére rendelt ki. Ám csakhamar rájöttem, hogy az nem nekem való foglalkozás. Erős öklük van a barátoknak és nagyot ütnek velem. Ráadásul még vastag kötél is lóg a derekukon és nagyszemű kemény rózsafüzér, sőt a végső szükségben még a sarut is lekapják lábukról. Nézz csak ide! (*fölnyitja száját*) ezt a két fogamat bizonyos Márton nevű szerzetes verte ki a keménytalpú pa-

pucsával. Úgy bizony! Azért mondom, angyalkám, hogy ne is emlegesd azokat a fránya barátokat!

ANGYAL. — Gyáva vagy, mint mindig! A könnyebb munkát választottad. A tapasztalatlan, jámborságukban gyöngé lelkekre veted magad. Az erőseket messze elkerülöd, ellenben megrontod az ártatlan gyermekeket, Isten koronájának legékeesebb gyöngyszemeit. Menj máshová, hagyd el e szent falakat! Amint látod, itt úgy sincs senki, akit megkísérthetnél!

SÁTÁN. — Most még nincs, de nemsokára lesz. Nem szoktam én a drága időt haszontalanul elfecsérelni! Itt is megelőztelek volna, de egy bankárnak kellett segítenem, hogy a sikkasztott pénzzel megszökhesen. No meg aztán egy minisztert is rá kellett beszélnem, hogy irasson alá a királlyal egy törvényt, amely az egyház ellen készült. Azonkívül elnökölnöm kellett egy titkos egyesület közgyűlésén. Ebből is pompás aratásom lesz egyszer. De mindezeknél nehezebb munkát végeztem annak a lelkében, akit épen most idevárok. Bizony régóta puhítom már és szörnyen röstelném, ha te az utolsó pillanatban elhalásznád előlem.

ANGYAL. — És ha elhalásznám? Nem jogosan cselekednék-e? Vagy talán mered állítani, hogy a tied az a lélek? Hogy neked teremtette az Úr?

SÁTÁN. — Annak teremtette, akinek a horgára akad.

ANGYAL. — Nem fog a tiedre akadni! Az én gondjaimra bízta őt az Úr, én vagyok az őrangyala! Én oltalmaztam, én vigyáztam lépéseire, mikor gyermek volt, én ültettem szívébe az erényvirágokat és

azok legnagyobbikát: a Teremtője iránti mélységes szeretetet. Jó is volt, jámbor is volt tizenöt éves koráig. Akkor jöttél te, és alattomos tolvaj módjára eloroztad tőlem őt. Évekig harcoltam érte, de végre is te győztél. Ingadozó lelke, gyáva természete nem tudott ellenállni hazug szavaidnak, ravasz cselvetéseidnek. Emlékezzél, hányszor megátkozott téged, hányszor akart visszatérni hozzám, ám sajnos, gonosz sugalmazásod mindannyiszor eltántorította jó szándékától. *(kiegyenesedve közeledik a Sátán felé; jobbjával fenyegeti. A Sátán ijedten mereszti rá szemét, lassan összezsugorodik)* Mered-e állítani, hogy akár egy napra, vagy csak egyetlen órára is boldoggá tetted? Megédesítetted talán az életét? Gazdaggá tetted? Megszerették talán az emberek, mióta a tied? Nem! Nem! Az egyetlen dolog, amit mindezideig megőrzött, a szavatartása. A bűnös szenvedélyek órájában sem feledkezett meg soha arról, hogy minden este elimádkozza az „Üdvözlég”-et. De te, gonosz Sátán, most szentségtörésre akarsz rávenni! Azt akarsz, hogy kirabolja az Istenanyát, akihez még tud imádkozni. Távozz innen, Sátán, mert újra kirántom hüvelyéből az angyalok kardját, amelynek pedig jól ismered a villogását! *(egyre erősödő döngés és villámlás).*

SÁTÁN *(az angyal fenyegető szavai alatt mindjobban összezsugorodik, végre teljesen meggörnyedve a szín háttérébe szökik s ott kiegyenesedik. Rövid szünet, aztán gúnyosan).* — Ugyan — ugyan, csillapodj le! *(keserű irigységgel)* Milyen szép vagy még haragodban is! *(szomorúan)* Valamikor én is ilyen szép

voltam, mint te! Fehér köntösben jártam, szárnyaim voltak és homlokomat dicsfény koszorúzta . . . De elhagytam magamat csábítani Lucifertől, akit mi ördögök ma uralkodónknak ismerünk el. Megostro-moltuk az eget és ti letaszítottatok a pokolra minket. Milyen ostobák voltunk! Vagy kevélyek? Vagy vakmerők? (*dühösen*) Akármi volt is, olyan mindegy! Meglakoltunk érte és még ma is lakolunk, sőt lakolni fogunk, ki tudja, meddig? A világ elpusztul, az időnek is vége szakad, a teremtés visszatér az ősi káoszba, új világok kelnek belőle életre, el is enyésznek újra és mi még mindig lakolni fogunk. (*mély keserűséggel*) Te nem tudod, mit jelent: odalent lakni az izzó katlanban; nem tudod, mennyire fáj a szörnyű gondolat, hogy a marcangoló kínnak sohasem lesz vége! (*ellágyulva*) Pedig mi is boldogok lehetnénk! (*kitörve*) A fájdalom, ami ebből a gondolatból fakad, olyan kínos, hogy a tűz, ami belül folytonosan emészt minket, semmi hozzá képest! Nézd, hogyan égek, hogyan gyötör a pokoli tűz! (*gyorsan a korláthoz megy és tenyerével ráüt, amire láng csap föl*) Látod? (*összegörnyedve áll az angyal előtt. Rövid szünet. Aztán félreáll*) Mi marad hátra nekünk? A bosszú! Ami Neki, a Teremtőnek a legkedvesebb, azt igyekezzünk elrabolni Tőle. Ehhez jogunk van és én is ezt akarom most cselekedni. Hiába erőlködsz, ebben nem fogsz meggátolni! (*halk dörgés*).

ANGYAL (*eddig gondolataiba merült; hirtelen fölrezen*). — Majd elválík, melyikünké a lelke?

SÁTÁN. — Az enyém! Készülj a csúfos vereségre!

ANGYAL. — Ne légy annyira elbizakodott!

SÁTÁN. — Lehetek! Enyém a győzelem.

ANGYAL. — Nagyon beképzelt vagy!

SÁTÁN. — Mint afféle művész, aki ismeri a saját értékét.

ANGYAL. — De hátha el sem jön?

SÁTÁN. — Gondoskodtam róla, hogy eljöjjön. A segédem mellette van.

ANGYAL. — De betörő szerszámai sincsenek!

SÁTÁN. — Vannak! Én magam szereztem neki. Sőt arra is kioktattam, hogyan dolgozzék azokkal.

ANGYAL. — A hangomat még nem felejtette el és én addig beszélek hozzá, amíg le nem tesz bűnös szándékáról.

SÁTÁN. — Ahhoz jogod van, hajdani testvérem! Ámbár biztosítlak róla, hogy én sem fogok ölbetett kezekkel ülni. (*villámlás, dörgés, eső*). Hadd lásuk hát, kire hallgat? Szabad akarata van, azt választja, akit akar.

ANGYAL. — Van még egy végső reményem . . . Igen, érzem, hogy ez a gonosz terv jól fog végződni és akkor megmenthetem őt az örök kárhozattól.

SÁTÁN. — Vajjon miben reménykedel, ha szabad érdeklődnöm?

ANGYAL. — Miben? . . . Hm . . . Azt magam sem igen tudom.

SÁTÁN (*gúnyosan*). — De én tudom! Azt hiszed, hogy rajtakapják, elfogják és elítélik, amivel aztán levezekli bűneit . . .

ANGYAL (*közbeváág*). — Téged pedig örökre elátkoz!

SÁTÁN. — Köszönöm! De ne felejtsd el, hogy az

asszonyok és néha az ügyvédek valamicskével többet tudnak, mint az ördög.

ANGYAL. — Nem értelek! Mit akarsz ezzel mondani?

SÁTÁN. — Csak azt, hogy nem lesz ideje itt lent a földön vezekelni. *(kaján örömmel)* Ő az enyém lesz, mert meghal, mielőtt valakivel is találkozna!

ANGYAL *(hevesen)*. — Nem igaz! Nem igaz!

SÁTÁN. — Majd meglátod!

ANGYAL *(elgondolkozva)*. — Nem . . . nem! Még akkor is üdvözülhet.

SÁTÁN. — Csakhogy nem lesz ám ideje hozzá! De . . . pszt! *(halk reszelés hallatszik)* Hallod? Megjött az én emberem. Figyeld csak, milyen kitünően dolgozik? Pedig egészen kezdő még! Dehát ez nem is csoda! Hiszen én voltam a mestere! De most hamar a helyünkre, mert egy-kettőre végez a munkájával. *(Angyal balra, Sátán jobbra megy. Oltár előtt megtántorodik és meggörnyedve vonszolja tovább magát. Palástját pajzsként emeli arca elé. Közben mosolyog. Angyal szomorú. Eső kopog, szél sivit, sűrűn villámlik, tompán dörög. Éjfél ut a toronyóra. Barátok zsolozsmája újból felhangzik. Nyílás támad a falon, azon kéz tolódik be, az ablakot igyekezik kinyitni. Ez csakhamar sikerül. Látható a betört vasrács. A nyíláson bemászik az Ember. Vagyázza a padra lép. Körültekint, előre jön, hallgatózik. Eső, vihar elül, ének elnémul).*

III. JELENET.

(*Előbbiek.* EMBER).

EMBER. — Szörnyű vihar! Épen olyan, mint ami az én lelkemben dül. Bátorság! Eddig velem a szerencse. Senki sem látott behatolni. Itt belül pedig már biztonságban vagyok. A kápolna jó messze esik a kolostortól, ahol a barátok most éneklik hajnali zsolozsmájukat, vagyis el vannak foglalva. Nem is hittem volna, hogy ilyen könnyű dolgom lesz. (*oltár felé megy. Angyal kitárja feléje egyik kezét, erre megáll*). Mi van velem? Miért remegek? Mitől félek? (*oltárt nézi*) Hej! Valamikor leborultam e kép előtt, de az régen volt! Gyermekek voltam akkor, de emlékszem, hogy mindig boldogan távoztam innen. Itt hagytam a bánatomat, a fájdalomaimat. (*Sátán megborzong, néhány lépéssel megközelíti, fejét előre nyújtva hallgatózik*). Boldog napok! Akkor még élt szegény jó édesanyám! (*rövid szünet*) Oh drága jószágos anyám, te sem hitted volna felőlem soha, hogy ennyire lesüllyedek. Milyen gondosan neveltél! Arra szoktattál, hogy boruljak le itt a Szentszűz előtt. . . Most megint eljöttem ide, de nem azért, hogy leborulva imádkozzak, hanem . . . hanem . . . hogy raboljak. Micsoda változás! Ha anyámat el nem ragadja a halál, mindez nem következik be. Ő gondosan távortartott a rossz barátoktól. Halála után mindennek vége lett. Imám mindinkább ellanyhult, jött az első bűn: a

hazugság, utána a többi. Lejtőre kerültem, azon pedig nincs megállás. Gyorsan rohantam lefelé azon egyik örvényből a másikba. A bűn mocsarába keveredtem, a vétkek pocsolyájába. Kezdttem gyűlölni a munkát, a vallást, az imádságot, mindent! Csavargóvá lettem. Jó anyám kevéssel a halála előtt a szívemre kötötte, hogy soha el ne mulaszszam esténként egy Üdvözlégyet elmondani. Nem hitből, csupán becsületből anyám emléke iránt, teljesítettem utolsó kívánságát. Az ám! Elmondtam-e vajjon ma este azt a becsületbeli Üdvözlégyet? *(Sátán megborzong, két kezét feléje terjeszti)*. Nem, nem mondtam el. De hát minek is? Igazán csak kigúnyolnám vele a Szűzanyát. Üdvözlégy . . . és közben elrabolom a kincseit! Hahaha! *(Angyal feléje mozdul)* Lopni, rabolni! Nem! Ennyire nem fogok lesüllyedni! *(Ablak felé lép. Sátán is feléje mozdul, amire az Ember megáll)* Mégis! Így menjek el üres kézzel? Most, mikor már annyit fáradtam, olyan nagy veszedelemnek tettem ki magamat? A régi nyomor vár odakint, ha üres kézzel távozom. Azzal az arannyal pedig, ami az oltárt diszíti, messzire mehetnék és élvezhetném az életet. Igen ám, de hátha rajtacsipnek és lefülelnek? *(oltár felé lép, hallgatózik)*. Csak a vihar 'ombol, kinek is volna kedve ilyen időben idejönni? Senkinek! Itt biztonságban vagyok. *(Angyal feléje mozdul)* Megint egy újabb bűn! Ki tudja hányadik? Az Isten türelmének is vége szakadhat egyszer! . . . Eh mit! Gyerekes ostobaság! Fogjunk hozzá! Minél hamarabb kész vagyok, annál jobb. *(elindul. Angyal fe-*

léje) Mi van velem ma éjjel? Nem tudom elhatározni magamat. Rossz előérzet talán? *(fejét rázza)* Visszatart egy furcsa gondolat. Mindig anyám arcát látom magam előtt úgy, amint halálos ágyán feküdt... *(Távoli harangzúgás, mennydörgés, eső csapkodása)* A vihar megint kitört! Borzalmas idő! *(figyel)* Úrangyalára harangoznak! Talán az ég figyelmeztető szava ez... *(Sátán hevesen integet a kezével. Nagy villámlás világítja be a színt. Ember csodálkozva kiált)* Istenem, mennyi arany! Milyen sok sok drágakő! Micsoda roppant kincs! *(Sátán két kézzel integet)*. Ez a sok arany mind az enyém lehet! Vége szakadna a nyomorúságnak; következne a gazdagság, a boldogság, az élvezetek! *(szenvedélyes kitöréssel)* Nem érne többé megaláztatás, nem gyötörne a gond, a bánat. *(rövid habozás)* Előre! Gyerünk! *(átugorja a korlátot és eltűnik)*.

SÁTÁN *(összefonja karjait, elégedetten húzódik vissza)*.
 ANGYAL *(irtózáttal hátat fordít Sátánnak, kezével elfödi arcát)*. — *(Folyton villámlik, szünet nélkül dörög, felhangzik a zsolozsmaének. Mindez egy percig tart, aztán pillanatokra teljes csönd, csupán az eső csöpögése hallatszik)*.

EMBER *(visszajön arannyal, ezüsttel megrakodva, átmászik a korlátan. Erős villámlás, mely épen a feje fölött cikázik el. Eső zuhog. Embert villám sújtja, a szin közepére tántorog, ott elterül, lopott kincset szétszórja)*. — Oh Uram, Istenem! Irgalmazz! Bocsáss meg! Könyörülj rajtam!

SÁTÁN *(feléje ugrik, de Angyal visszataszítja és jobb*

karját Ember felé tartja. Sátán Ember felé rohan tárt karokkal. Fojtott hangon). — Késő a bánatod! Késő a könyörgésed! Enyém vagy már!

ANGYAL *(közbeveti magát, kezeit védőleg kiterjeszti Ember fölött).*

EMBER *(hörögve, szaggatottan, de erős hangon) — Üdvözlégy, Mária! (erőlködve) malasztal teljes . . . az Úr van teveled . . . áldott vagy te az asszonyok között . . . (liheg) és áldott a te méhednek gyümölcse . . . (nagy hangon) Jézus! (fáradtan) Asszonyunk Szűz Mária . . . (érzéssel) Istennek szent anyja . . . imádkozzál érettünk, bűnösökért . . . most . . . és . . . halálunk . . . (végső erőfeszítéssel) óráján . . . (holtan hanyatlik vissza).*

ANGYAL *(az ima első szavaira letérdel Ember mellé, fejét jobb kezébe veszi, baljával Sátánt inti vissza). — Amen! (szemét és bal kezét hálálkodva emeli az égre).*

SÁTÁN *(az ima első szavaira visszahökken és csoszogva visszavonul. Minden szent név említésére összerázkodik. Az „Amen“-re jobb keze mutató-és középső ujját a szájába dugva nagyot füttyent és lángözönben eltűnik)*

V É G E

RENDEZŐ!

ANGYAL: *hosszú, bő ujjú fehér köntöst visel, hosszú haja szőke és göndör.*

SÁTÁN: *piros trikóban, fekete palást fölül. Kicsi szarvai vannak, arca simára borotvált.*

EMBER: *Spanyol viseletben.*

Az oldaljelzést a nézőtérről számítjuk.

Ha lehetséges, az utolsó jelenetben hatásos volna az angyalt fehér fénnnyel, a sátánt vörössel megvilágítani.

A mennydörgést ott, ahol zenekar is van, leghevebben a nagydobbal lehet utánozni, még pedig úgy, hogy a dobverőt a nyele közepénél fogjuk meg és akként ütjük meg a dobot, hogy az ütő feje és a nyele vége is érje a bőrt. Ahol nincs zenekar, ott négy fogaskereket szerzünk be, azokat kettesével tengelyre erősítjük, rátesszük egy asztalra és a kerek tetején egy nagyobb üres faládát görgetünk.

Az eső utánzására két jókora finom selyempapírt akasztunk fel és a felakasztásra használt spárgával gyorsabban vagy lassabban megzörgetjük a papírt. A zörgetést abbahagyni nem szabad.

A szél hangját készen vásárolt szirénákkal (vész-síp) vagy egy erős madzagra kötött vonalzóval, amit gyorsan körbe forgatunk, lehet jól utánozni.

A villámlást a színpad mögött az elektromos lámpa gyors ki-bekapcsolásával csinálhatjuk meg, csak arra ügyeljünk, hogy a lámpa ne legyen közvetlenül a színpadra néző ablak előtt.

Az ördög megjelenésekor feltörő lángot a következőképen csináljuk: egy nagyobbfajta cipőkrémes üres doboznak a födelét a közepén kissé behorpasztjuk, a peremét köröskörül apró lyukakkal kilyukasztjuk, a dobozba annyi magnéziumport teszünk, hogy félig legyen. A doboz oldalán egy akkora lyukat fúrunk, amibe beledughatunk egy hosszú, közönséges pipaszárat. A födél behorpasztott mélyedésébe kicsi darab égő gyertyát helyezünk s az egész dobozt odatesszük, ahol az ördög majd kiugrik. Ahányszor az ördög megjelenik a színpadon, azt mindig ugrásszerűen kell csinálnia és abban a pillanatban a kellékes belefúj a pipaszárba, amire a magnéziumpor kitódul az apró lyukakon és a gyertya lángjában meggyullad. Ugyanilyen kis készüléket kell elhelyezni a korláton is, amire az ördög ráüt. Természetesen úgy kell odakészíteni a készüléket, hogy a nézőtérrel ne lehessen látni. Mege-sik, különösen erősebb fújásnál, hogy a gyertya elalszik, akkor persze újra meg kell gyújtani. A magnéziumpor égése teljesen veszélytelen.

HARMADIK FÜZET:

A JANGCEKIANG PARTJAIN

Dráma három felvonásban.

Ez a pályadíjat nyert színmű a kínai missziók életét varázsolja a néző szemei elé. A hittérítő pap önfeláldozó, határtalan szeretete mindenkit meghódít és még a kis kínai fiúból is bámulatra méltó hőst nevel, aki áthatva az Isten iránti lángoló szeretettől, a szentségtörő gonosz kezek merénylete ellenében megvédi a legméltóságosabb Oltáriszentséget és vele együtt a misszió templomát, házát, vagyonát.

NEGYEDIK FÜZET:

A L I B A

Énekes vigjáték két felvonásban.

A szentelen és furfangos tolvajokkal szemben áll a becsületes károsult, akit a tolvajokkal egy húron pendülő bíró már - már elítélne, mint rágalmazót, de az utolsó pillanatban váratlan fordulatot vesznek az események és az nevet igazán, aki utoljára nevet.

ÖTÖDIK FÜZET:

EZERNYOLCSZÁZHETVEN- EGYBEN

Dráma egy felvonásban.

A francia kommün idejében játszódik le a történet és valóságos megdicsőítése a keresztényi megbocsájtásnak.

HATODIK FÜZET:

BÍRÓ ELŐTT

Énekes vigjáték egy felvonásban.

A cigány, mint panaszos, a parasztleány, mint vádlott áll a bíró előtt. A kacagtató jelenetek egész sora után fordul a kocka: kiderül a leány ártatlansága, a tolvaj cigány pedig tömlöcbe kerül.

Ez az első hat szindarab kizárólag fiú szereplőket foglalkoztat. Leányoknak való szindarabokat a későbbi számokban adunk ki.

